

[Birthe Hansen]

der ca. 500 mill. kr. om året på hjælpemidler, altså 100 kr. pr. indbygger om året. Heraf er de 300 mill. kr. udgifter, staten yder 50 pct. til, bl.a. § 58-hjælpemidler. Dertil kommer statens andel af bloktilskud til sygehusvæsenets inventarhjælpemidler, herunder dialyseapparater, behandlingsredskaber samt midlertidige hjælpemidler til ambulante patienter. Yderligere er der de 50 pct., som staten yder til hjælpemidler på plejehjem og særforsorgsinstitutioner, og de 100 pct. svarende til ca. 7 mill. kr., som går til EFG-skolerne til hjælpemidler til elever, som er ramt af muskelsvind, og til ordblinde eller svagsynede EFG-elever. Set med den målestok er driftsudgifterne på de ca. 4,5 mill. kr. for at sikre og bevare et institut, der gennem sit arbejde er med til at gøre hverdagen nemmere for de handicappede, et meget lille beløb. Det drejer sig om et institut, som har systematiseret sin viden til gavn for bl.a. de 14 amtslige hjælpemiddelcentraler, som findes – amtscentraler, der er vidt forskellige, og for hvem det vil være spild af tid og gode kræfter at skulle opbygge noget, der svarer til hjælpemiddelinstitutet. Det er også et institut, som formidler sin viden til amtscentralerne og yder en service. Man kunne måske ønske, at den samme gode service gik fra amtscentralerne og direkte ud til brugerne.

Det er også et hjælpemiddelinstitut, som har samarbejdet med tilsvarende i Norge og i Sverige og på den måde kan dele testopgaverne imellem de tre lande – noget, der i sidste instans også kommer den handicappede til gode. Dette nordiske samarbejde vil også forsvinde sammen med Dansk Hjælpemiddel Institut.

Det er med stor bekymring, man kan forudse en tilbagevenden til tiden før instituttets eksistens, hvor formidleren og brugeren var prisgivet det enkelte firmas repræsentant, det enkelte firmas farvestrålende, men på realistiske oplysninger nok så mangelfulde brochure. Hvad hjælper en fin brochure med en instruktion på et fremmed sprog, som hverken formidleren eller den handicappede forstår? Heroverfor står instituttets afprøvning, standardisering, rådgivning samt den væsentlige produktudvikling, der også finder sted til gavn for ergoterapeuter, hjemmesygeplejesker og plejehjemsledere og ikke mindst til støtte for de amtslige hjælpemiddelcentraler. Det må give stof til eftertanke, at en knallertkø-

rs styrthjelm skal typegodkendes, medens et hjælpemiddel som en personløfter ikke skal. Her har instituttet været medvirkende til, at en personløfter, som medførte store personskader, er blevet taget ud af produktion.

Jeg synes, der er al god grund til, som jeg også startede med at sige, at der findes en løsning, således at Dansk Hjælpemiddel Institut kan bevares.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Da mit partis ordfører i denne sag, fru Aase Olesen, ikke kan være til stede, skal jeg på det radikale venstres vegne fremføre følgende.

For det første: det radikale venstre finder, at de funktioner, som hjælpemiddelinstitutet hidtil har varetaget, er vigtige og ikke bør ophøre.

For det andet: vi finder samtidig, at en videreførelse af disse funktioner er en kommunal opgave og ikke en statsopgave. På baggrund af, at de kommunale organisationer har nægtet at videreføre instituttet, vil vi i udvalget bede ministeren undersøge, hvilke motiver organisationerne har haft hertil, ligesom vi ønsker undersøgt, hvorledes amter og kommuner vil varetage de pågældende opgaver, såfremt hjælpemiddelinstitutet nedlægges.

Vi vil også gerne vide, om det nordiske samarbejde omkring afprøvningskerne vil blive videreført, og på hvilken måde man i øvrigt vil koordinere arbejdet, hvis det lægges ud til amternes hjælpemiddelcentraler. Umiddelbart forekommer det os mest rationelt, at afprøvningskerne foretages efter en samlet plan, en ensartet opgaveformulering og en ensartet vurdering, men vi vil gerne høre argumenterne for at føre opgaverne over til amtscentralerne.

Som det blev nævnt, drejer det sig om et område med meget store beløb. Jeg mener oven i købet, at det tal, der blev nævnt, er meget stærkt i underkanten, men i hvert fald er det væsentligt, at området bliver ledet på en fornuftig måde.

Jeg skal gentage, at vi under alle omstændigheder finder, at hjælpemiddelområdet er en kommunal opgave, og som sådan bør den finansieres af amter og kommuner, så meget mere som en central løsning af disse opgaver